

**Série divadelních skečů o holčičce jménem
Clare Overlie,
která si říká Boušík**

Skeč 3

Boušík a Pierre jdou ze školy

Praha, Vánoce

„Boušíku, počkej. Kam tak spěcháš?“

„Ale já nemám čas. Mám za chvíli klavír. A ještě jsem ani neviděla noty.“

„Boušíku, to je výmluva. Ty v tom stavu chceš hrát na klavír?“

„Máš pravdu, Pierre! Současný stav mého organismu mi skutečně nedovoluje hru na klavír. Těší mě, že sis toho všiml. Co máš na srdci, hochu?“

„Nedělej si legraci. Já se ti chci omluvit.“

„Za co?“

„No za to, co jsem ti provedl.“

„Teď to teda už těžko napraviš.“

„Boušíku, mě to strašně mrzí. Fakt jsem blbej. Fakt jsem ti to nechtěl udělat. Kousek tě doprovodím.“

„Chceš snad jet se mnou a s mojí ochrankou autem?“

„Tak jim třeba řekni, že půjdeš dneska pěšky.“

„Tak, jo. Když nemám ten klavír, tak bychom mohli jít třeba přes park. Napadl čerstvý sníh. Tak to tam bude asi hezký.“

„To je jedno, kudy půjdeme. Hlavně ať nás nikdo neposlouchá.“

„Já to zkusím... Pane Šubert, slyšíte mě? Pane Šubert, ozvěte se ... no, pane Šubert, jsem to já, Clare. Kdo jiný? Pane Šubert, dnes půjdu domů pěšky.... Ne, nechci jet autem. Nemám dnes klavír a chci se trochu projít... Prostě normálně půjdu pěšky. Uděláme to stejně jako minulý týden, když jsem šla s Vilmou do obchodního centra... Chápu, ale vaši hoši se budou držet sto metrů ode mě.... Dobře, tak padesát. Ale blíž ani náhodou... A vypněte mě. Žádný odposlech. Já chápu, jaké máte instrukce... Ale vy to zvládnete... Jasně, že se u tatínka přimluvím. Na Vánoce chcete být s rodinou. Chápu... Díky, pane Šubert, máte to u mě.“

„Tedy Boušíku, já tě lituju. Ten tvůj táta se asi zbláznil, když tě nechává tak tvrdě špehovat. To je megální pruda.“

„To je přece kvůli bezpečnosti. On se o mě příšerně bojí. Má strach, že mě unesou a budou chtít výkupný. Nebo, že si na mě někdo počká, aby tátu mohl vydírat, nebo - že mi někdo něco nepěknýho udělá. Jako třeba ty v pátek.“

„Přestaň s tím, je mi úplně trapně. Kde máš vůbec ty štěnice?“

„Někde v bundě. A to jsem ráda, že mě ještě táta zatím nedal očipovat. Teď pro jistotu vypínám mobil. Ty to udělej taky tak. Můžou si nás propojit. Vidiš ty dva na rohu, to jsou moje stíny.“

„Lauer a Hardy, malej a velkej strážce. Už jsem s nimi měl tu čest.“

„Pierre, tak teda jdem'. Už je pozdě. Teď se strašně rychle stmívá. Ti vzadu za námi pak budou nervózní.“

„Boušíku, já tě obdivuju, jak to vydržíš. Tohle je na bednu. To snad ani ty vaše peníze za to nestojej.“

„To je jenom venku. Doma, ve škole, prostě na bezpečném místě to tak není. Jistě. Závidím všem normálním holkám, který to tak nemaj. Co mám dělat? Můj táta je v tomhle úplně vadnej.“

„Přece se ti se mnou nemůže nic stát.“

„Cha, cha, a co je tohle.“

„Byl to můj velkej omyl, Boušíku. Omlouvám se, fakt. Bolí tě to?“

„Ani ne. Zase to nebudeme moc přehánět. Není to nic tak strašnýho.“

„Pro mě jo. To, co jsi dnes dělala v hodině dějepisu, bylo od tebe naprosto děsný.“

„Co jsem dělala tak strašnýho?“

„Několikrát si se na mě provokativně podívala a vždycky sis políbila ten zafačovaný prst. Co s tím vůbec máš?“

„Naštíplá kost.“

„Jsi vážně skvělá, že jsi to na mě neřekla. Co si vůbec řekla rodičům a doktorům?“

„Že jsem si to udělala o lavici. Nešťastnou náhodou.“

„Jak dlouho to budeš mít?“

„Nevím, tak čtrnáct dní. Ale nemusím psát propiskou, všechno pěkně na klávesnici. Můžu tak být neustále on line. Zatímco moji spolužáci dělají jen příležitostné otrocky svým papírovým sešitům.“

„Zlobíš se na mě, Boušíku?“

„Ale, ani nezlobím. Je fakt, že jsme se o ten mobil tahali oba. Dost si mě zmáčk-
nul prsty. Neznáš míru a máš extrémně velkou sílu. Všechno kvůli tomu, aby ses
podíval do mého WhatsAppu. Tam jsou ale moje důvěrné věci, i když si tam
s Vilmou píšeme třeba o tobě.“

„Za všechno může prostě naše třídní. Úča´ si vůbec neuvědomuje, co způsobila,
když nás ve třídě tak hloupě rozesadila. Holka, kluk, holka, kluk. Aby prej, my
puberťáci, jsme tak strašně v hodině nevyrušovali a nezlobili. To se jí povedlo.
Takhle jsem se dostal nebezpečně blízko k tobě a začaly mi problémy.“

„Pierre, já s tebou problémy nemám. Ty si můžeš klidně odsednout. K jiný hol-
ce.“

„Nechci sedět s jinou holkou.“

„Ani s Vilmou?“

„Kašlu na Vilmu.“

„Tohle jí neříkej. Mrzelo by jí to.“

„Je divná, pořád by jenom něco nakupovala. To si s tebou určitě užila, jak jste
šly minule do toho obchod'áku. Co jste tam kupovaly? Vánoční dárky?“

„Vilma nakupuje strašně ráda. Nakupovala tam jako zběsilá. Já moc dárky neku-
puju. Skoro vůbec. Mě to nějak nebaví.“

„Ale vždyť máš přece neomezený kredit. Můžeš si koupit, co chceš. Třeba slo-
na.“

„No právě. Proto mě to taky nebaví. Já dávám jenom strašně malé dárky. Větši-
nou něco udělám sama. Minulé Vánoce jsem mamince nakreslila obraz. Takový
velký slunce. Z toho obrazu šlo takové teplo, víš. Mamince se strašně líbil. A já
jsem byla taky šťastná. Tátovi jsem třeba k narozeninám napsala báseň. Ta bás-
nička byla o něm. Protože zrovna jsem na něj byla našťavaná, a tak jsem ho vůbec
nešetřila. Fakt ne. Ale on byl naprosto nadšený. Nechal si ten text zarámovat a
má ho vystavený v jeho kanceláři ve Washingtonu. Podezřívám ho, že to udělal
schválně, protože ten text je v češtině, takže v Americe mu prakticky nikdo ne-
může rozumět. Prý to překládal strýčkovi Willymu Doorovi a ten jenom koukal.“

„O čem to bylo? To mě teda zajímá.“

„Tomu bys nerozuměl.“

„Boušíku, nedělej ze mě blba. Ty mě neustále podceňuješ.“

„Chceš to slyšet slovo od slova?“

„No už se těším. To bude něco jako: ‘Pepíku, Pepíku, copak dělá babka, sedí doma za pecí a strouhá si jabka’.“

„Fakt seš blb, Pierre. Náhodou, když to mělo být pro máho tátu s velkým ‘T’, tak jsou tam všechna slova na písmeno ‘t’.“

„Má ten tvůj výtvar nějaký název?“

„Jmenuje se to ‘*Tátova tichá tamburína*’.“

„Tak povídej, Brouku. Jsem jedno velké ucho.“

„Teda tati, takové terno!

To´s to tedy trefil.

To ti teda tleskám.

Ted’ trochu tence,

ted’ trochu těžce.

Ted’ teprve tuším

tvou temnou tajuplnou taktiku.

Tvá trapná teorie totálního trhu

trápí tvého tvorečka.

Ty – tvrdohlavý tvůrce této teorie

trvale týráš ty tam tímto těžkým trestem.

Trochu trapně truchlím.

Toužím trhat trsy trávy,

táhnout tropickým tichem,

tančit teatrální tango, točit tmavomodrým tričkem,

trhat třešně, telefonovat ti tajně.

Tak to tedy ted’ tvrdím.

Tak to tedy trvá,

ta třaskavě třpytivá touha tvých toxických textů.

Tebe to tak těší?

Ten týmový triumf tyranů?“

„To je konec? Vážená básnířko, akorát se vám to vůbec nerýmuje.“

„Volný verš, pane nevzdělanče.“

„Proč se to jmenuje 'Tichá tamburína'?“

„Protože táta skutečně bije na poplach. Ale tiše. Ne každý to jeho bubnování slyší. Jako by hrál na tamburínu a svolával dohromady ty nejvlivnější lidi světa, aby začali konečně něco dělat. Jsou to ti, co pochopili, že už není jiná možnost. Táta jim říká *Noví Iumináti*.“

„Moc tomu teda nerozumím. Ale text je to dobřej. Fakt všechno na 't'. To ti muselo dát strašně práce.“

„To ani ne. Volný verš je lehký. To s přehledem zvládne žák z třetí třídy prvního stupně.“

„A nesesmolil to náhodou počítač? Nemáš ty náhodou přístup k umělé inteligenci? Tvůj 'papínek' možná uvolnil nějakou hodně fejkovou verzi pro potřeby studia svého miláčka.“

„Ty si myslíš, že by to bylo už dneska možný? Opravdu si to myslíš, Pierre?“

„Jasně. To je realita. Tomu neutečeš. Ty mašiny to udělají prostě všechno, a líp. Takový computer v Oak Ridge strčí do kapsy celého Shakespeara.“

„To je strašný.“

„Chápu tě, Boušíku. To nijak nesnižuje to, jak seš dobrá. Já vím, bohatství tvých rodičů ti bere radost z nákupů, technika tě připraví o radost vytvořit něco uměleckého. Kolik že to umíš jazyků? Překladače může dneska díky textovým editorům dělat člověk s IQ 80. Na to by ses měla psychicky připravit. Prostě senzační digitální svět pro génie i blby, ve kterém se budeš navždy toulat.“

„Hele, chceš radši doprovázet domů počítač? Místo za ruku ho můžeš vzít za kabel.“

„Ani nápad. Nejlepší je, že jsi právě normální holka. Doufám, že chceš zůstat holka.“

„Jasně. Nejsem blbá. A v oblečku zvířátka do školy hodit nehodlám, abys věděl.“

„Já se jen ptám, protože dnes si nemůže bejt člověk ničím jistej. Jsem neuvěřitelně rád, že jsi taková klasická, taková ... Jenom je mi teď divný, jak si tu docela dlouhou básničku tak dobře pamatuješ. Ty ses to naučila z paměti?“

„Ne. Já jsem to teď vlastně četla.“

„Cože? Jak si to četla? Mobil máš v báglu a měl by být vypnutej.“

„Víš, Pierre, já ten text v duchu před sebou vidím. Do sebemenších detailů. Normálně to čtu jako z papíru nebo z obrazovky“.

„Jak je to možný?“

„Fotografická paměť.“

„Co to je?“

„Prostě to vidím před sebou. Stačí, když se třeba na nějakou stránku pozorně podívám a pak ji vidím úplně celou a dokážu ji normálně přečíst.“

„Takže, ty si celou stránku zapamatuješ do nejmenších podrobností? Ty si pak schopná ji perfektně celou přečíst? Kolik seš si takových stránek schopná zapamatovat?“

„Třeba celou knížku. Nedávno jsem četla román ‘A Confederacy of Dunces’. Jestli chceš, můžu ti říct přesně, co je na jakékoliv straně. Třeba strana 144 začíná ‘*Jones was blindly running a songe along the bar...*’“

„Boušíku, zastav. Stop. Tak já tady mluvím o normální holce a rozplývám nad tvou normalitou. Utěšuju se, že můžu chodit s normální holkou a ty si zatím zcela nenormální.“

„Drahý Pierre, my spolu chodíme?“

„Teda, kamarádíme. Že můžu mít prostě normální kamarádku. Nejlepší kamarádku. Teda docela fakt hezkou kamarádku. Jenže je to s největší pravděpodobností takovej malej blázen. Blázen převlečený za kamarádku. Ty trpíš nějakým autismem? Jako Rain Man?“

„Dobře mi tak. Neměla jsem ti to říkat. Ve škole to nikdo neví. Mám to po tátovi. Speciální genetická výbava. Táta na to u mě přišel. Sehnal v Americe takovýho starýho indickýho učitele. Byl strašně malej a jmenoval se Laghari. Ten mě naučil, jak se na to soustředit. Doufám, že to nerozkecáš. Prosím, nech si to jenom pro sebe.“

„Nezlob se, je to pro mě šok. Teď je mi to jasný. Tvoje samé jedničky. Boušík, všechno ví, všechno umí. Boušík se totiž naučí za pár vteřin to, co já do sebe musím hustit celé odpoledne.“

„Myslíš, že je to nespravedlivý?“

„Spravedlivý to není, ale je to fantastický. Neboj se, nic nikomu neřeknu. Počkej, Boušíku, otestujeme tě ... vytahuju z báglu naši učebnici dějepisu. Hledám, hledám ... a řekni mi, co je na straně 55, první řádek, druhé slovo.“

„...Aristoteles.“

„Wow, seš absolutně boží! Vždyť ty bys mohla z fleku studovat na vysoký škole, na nějaký univerzitě. Co děláš na našem gymplu? To musí být pro tebe super lehkej ústav.“

„Třeba jsem tam kvůli tobě.“

„Kecáš.“

„Chci prostě žít normálně. Aspoň trochu. Já chci být teď dívka, ne žena a už vůbec ne vědkyně. A chci mít normální kamarády. Třeba tebe. Pokud seš ovšem normální a nebudeš chtít ze sebe udělat kyborga, aby ses mi vyrovnal v takové blbině, jako je umět se něco bleskově naučit a zapamatovat.“

„Abych se ti trochu vyrovnal, tak mi budou muset na mozek implantovat minimálně dva přídatné moduly. Jeden grafickej a jeden uměleckej.“

„Jen se směj...“

„Zajímalo by mě, proč ale píšeš tátovi k narozeninám takovou divnou básničku. Proč mu třeba nenapíšeš, jak ho máš ráda? Nebo tak něco.“

„Pierre, on mě totiž už dlouho systematicky ničí.“

„Tomu nevěřím, tvůj táta je přece fajn.“

„Je fajn. Já ho mám strašně ráda. On mě má taky strašně rád. Někdy si myslím, že ještě mnohem víc než moji maminku. Že by za mě dal všechno na světě. Že jsem prostě nejcennější, co vůbec má. Jenže on moc pracuje. Pořád je někde pryč a musí za mnou lítat tryskáčem přes půl světa.“

„Můj táta taky pořád někam cestuje a pořád si vymýšlí další práci a další úkoly. Je 'pečenej vařenej' v Izraeli. Oni to tihle chlapi tak maj'.“

„Jenže mně se ta tátova práce a tátovy pracovní úkoly vůbec nelíbí.“

„Je to významný *businessman*, to musíš pochopit.“

„To já velmi dobře chápu. Jenže on je také *'Influencer'*.“

„Myslíš na sociálních sítích, na Facebooku?“

„Ne. Táta patří k významným lidem, kteří se snaží fatálně ovlivnit světovou politiku, hospodářství a vůbec všechno.“

„Jak to dělá?“

„Já přesně nevím. Oni s tím dělají velké tajnosti. Vím jen, že táta řídí jednu z významných skupin nejbohatších lidí na světě. Nebo se ji aspoň řídit snaží. Jede v tom se strýčkem Willim, strýčkem Appolo Gibem i s Rottenkinovými. Všechny je osobně znám a všichni jsou vlastně fajn.“

„To chceš říct, že existuje nějaká jedna skupina bohatých lidí, kteří řídí celý svět?“

„Rozhodně ne. Neexistuje asi žádná tak mocná organizace. Ale existují skupiny lidí, které se snaží něco podstatného na světě ovlivnit. Aby z toho oni mohli mít nějaký prospěch. Ty skupiny lidí se neustále mění. Podle jejich momentálních zájmů. Zrazují a zase se vrací k původním spojencům. Oni mezi sebou tvrdě bojují o moc a nesmírné výdělky ve světovém obchodě. Dohromady je spojuje jen to, že žádná změna nebo směr vývoje nesmí být proti zájmům těchto skupin jako celku.“

„To svému tátovi zazlíváš?“

„Ano. Mám pocit, že žije v úplně jiném světě než většina ostatních lidí. A do své vymazlené bubliny mě neustále vtahuje. Ten jejich svět je dnes prakticky oddělen od světa normálních lidí. Podobá se to takovému pohádkovému království, kde se dvořané za každou cenu chtějí zalíbit králi a výše postaveným dvořánům. Ti dole přebírají styl a podivné zvyky vyšších vrstev a doufají, že se jednou stanou skutečnými aristokraty. Umějí ale jenom *'kout pikle'*. Neustále se snaží stoupat ve společenském žebříčku, aby se někteří z nich rovněž stali bohatými a vlivnými aristokraty, jako je můj táta. Vzniká tak systém, na jehož vrcholu je několik tisíc lidí ovládajících největší banky, vlády a korporace. Tito významní lidé mohou téměř všechno. Moderní věda a technika z nich udělala doslova bohy. Táta si prostě hraje na boha. Myslí si, že může řídit půl světa ze své kanceláře ve Washingtonu nebo z mého pokojíčku v Dejvicích. Dokonce říká, že mě jednou klidně udělá prezidentkou Spojených států.“

„To snad ne!“

„Když si táta s přáteli usmyslí, udělají prý presidentem USA i cvičenou opici. Takže, proč bych to nemohla být já.“

"To budeš jako prezidentka také *'Influencer'*?"

„Ne, jenom *'Servant'*.“

„Vždyť on chce pro tebe jen to nejlepší. Abys z toho měla prospěch hlavně ty.“

„Jenže to dělá stylem, který se mi opravdu nelíbí. Pierre, oni skutečně pro své cíle využívají všechno. Válku, vědu, globální oteplování, peněžní inflaci, nemocí, mladé lidi v neziskovkách. Ovládají média, uplácení politiky i soudce, falšují volby...“

„I kdyby to tak bylo, tak to jistě dělají promyšleně a s dobrými úmysly. Nevěřím, že by tvůj táta byl nečestný.“

„To je právě ono. Skutečně mají snad dobré úmysly. Táta by se k něčemu úplně nečestnému jistě nepropůjčil. Ale v poslední době je úplně posedlý ochranou životního prostředí.“

„To já taky. Lidi kolem sebe všechno jenom znečišťují. Ti staří nám to tady už pěkně zničili.“

„Táta říká, že bez toho, aby se velká část lidí na Zemi tvrdě neuskromnila nebo úplně nezmizela z povrchu, tak brzy přijde obrovská katastrofa. Když jsme v létě byli na jachtě strýčka Williho, tak jsme se dostali do jedné krásné zátoky v Tichém oceánu. Jmenuje se Bora Bora. Táta a Willi se na to těšili jako malí kluci. Pak byli hrozně zklamaní. Připlulo tam strašně moc dalších jachet a motorových člunů, takže tam bylo nakonec děsně přeplněno, hlasitá hudba i odpadky. Rychle jsme odpluli jinam. Večer se pak táta bavil se strýčkem Willim. Něco už vypili. Byli dost hluční. Nedalo se neposlouchat. Oni chtějí fakt svou *'zlatou miliardu'*. Oni se domlouvali, jak to zařídí. Oni za největší zlo považují přemnožení lidí, a to chtějí řešit. A rychle. Prý není už moc času.“

„Jak to chtějí řešit?“

„Táta tvrdí, že se k tomu lidé musí donutit. Že se jinak sami od sebe uskromňovat nebudou a sami od sebe se nepřestanou nezodpovědně rozmnožovat. K tomu jsou prý dobré všechny prostředky. A oni to už dělají. Můj táta na tom pilně pracuje. Mě to strašně mrzí a trápí. Protože za to všechno můžu jenom já.“

„To je nesmysl, Boušíku. Ty za nic nemůžeš. Můžou za to oni. Oni to tak chtějí dělat.“

„Jenže já mám pocit, že to všechno dělá táta jen kvůli mně. Že mě má rád tak moc. A tak moc mi chce zajistit skvělou budoucnost, že klidně pro to obětuje i deset miliard jinejch lidí.“

„Neplač, Boušíku.“

„Nepláču. Ale strašně mě to trápí.“

„Co sis to vzala do hlavy? Za to fakt nemůžeš. Ono se jim to stejně nepovede. Až budeme úplně dospělí, tak ty jejich opatření všechny zrušíme.“

„To jsem tátovi řekla taky. Ale on se jen zasmál, pohladil mě po vlasech a řekl, že pak přijde rychlý konec všeho ještě rychleji. Omezit se proto musí populace, spotřeba, energie, cestování, kultura i věda. Otázka prý není 'jestli', ale 'jak'. Sami od sebe se lidé omezovat nebudou. O nás se prý nemám bát, my 'na vrcholu' se omezovat nebudeme. Já se tedy omezovat nemusím, omezí se ti druzí. Chápeš mě, já se strašně stydím. Nechci to. Nechci být příčinou něčího neštěstí. Ale prostě jsem. Je to všechno kvůli mně.“

„Já ti rozumím, Clare. Ale nesmíš se takto obviňovat. Nemůžeš za to. Jsi strašně krásná a přemýšlivá holka. A výjimečná holka. Možná, že to výjimeční lidé mají dost těžký. Já to mám ale teď taky těžký. Copak já za to můžu, že je naše rodina z Ruska. A určitě sis všimla, jak se ke mně někteří učitelé divně chovají. A někteří kluci se se mnou občas chtějí rvát a nadávají mi 'ruskej švábe' a 'táhni na Sibiř'. Mám někdy pocit, jako bych tu ukrajinskou válku i evropskou ropnou krizi rozpoutal já.“

„V tomhle tě budu bránit vlastním tělem, Pierre.“

„Ty si děláš legraci, pošetilý invalido. Ale mě to fakt štve. Žijeme tady v Praze už skoro deset let. Jsem skoro o dva roky starší než třeba ty, protože jsem se musel naučit nejdřív perfektně česky. Teprve pak jsem mohl jít na to naše 'slavné' gymnázium – na ten náš 'Kotel národů'. Takže bych už měl být správně o takové dva ročníky výš než ty. A vůbec, nejmenuju se Pierre ale Pyotr. Pierre mi říkáš jenom ty.“

„Protože se mi to jméno takto líbí. Protože tak krásně zní. *Pierre est le plus beau nom*. Dřív se přece v Rusku mluvilo hodně francouzsky.“

„Copak my jsme nějakí Rusové? Naše rodina je židovská. Táta je čistokrevnej Žid. Máma z poloviny. Podle Norimberskejch zákonů bych musel bejt třičtvrtěční Žid. Za války bych šel do plynu.“

„Nemluv o tom. Dělá se mi z toho zle.“

„Mně se zase dělá zle ze ´zlatý miliardy´ tvýho tatínka. Jenom vidíš, že už to tady jednou bylo. Že někdo chtěl vyhubit celý židovský národ jen proto, že si myslel, že tím spasí svět. Protože my Židé jsme pro lidstvo prý pohroma. Říkám to tady jen proto, že s tebou souhlasím. Protože Holocaust byla za války drsná realita, tak si myslím, že tvoje obavy z dnešní situace mohou být dost opodstatněné. Za války zmizelo 6 milionů Židů. A likvidovali je také masově za použití tehdejší vědy a techniky. To si do té doby nikdo nedokázal představit a ani obyčejní Němci tomu nechtěli uvěřit. Můj táta mi jednou ukazoval takovou složitou fejkovou tabulku, podle níž se obyvatelé Německa tenkrát rozdělovali. Na vědecké úrovni je tam velmi názorně ukázáno, jak mají rasové úřady postupovat, aby došlo k očištění celé populace od židovské rasy. Já bych byl jasný *Jude*. Nemohl bych být občanem Říše a musel bych být odsunut nebo zabit. Neměl bych žádná práva, ani právo na život. Dokonce bych si ani holku, jako jsi ty, nemohl vzít za ženu.“

„Přestaň.“

„Táta mi také říkal, že vy Overlienovi musíte být také aspoň částeční Židé.“

„Proč? Nikdy jsem doma o tom neslyšela.“

„Protože tvůj táta je prý moc ´velké zvíře´ na to, aby neměl židovský původ.“

„Hochu, plácáš. Nejsi ty nakonec taky rasista? Mně je úplně jedno, že jsi Žid a já třeba ne.“

„Mně je to taky jedno, ale tátovi to jedno vůbec není. Chtěl bych tě pozvat na naši chatu do Švýcarska. V únoru, na jarní prázdniny. Parádně se tam lyžuje. Na ledovci. Kdybys byla aspoň trochu z židovské rodiny, tak by mně to dost ulehčilo situaci.“

„Ty jsi někdy neuvěřitelně drzej, Pyotr. Co je ti do mého původu. Doprovázej si příště domů někoho rasově čistého přímo ze synagogy.“

„Boušíku, ty mi nerozumíš. Mně je úplně jedno, kdybys byla černoška, cikánka nebo Italka z Palerma. Prostě se na to ptal táta. Tak mi nezalívej to, v čem má problém můj otec.“

„Musím tě tedy zklamat. O svém židovském původu nic nevím.“

„Myslel jsem, že když ty jsi ke mně tak upřímná, tak i já mohu být v tobě otevřený. Že se nemusím bát ti říct něco, s čím ty zrovna úplně nesouhlasíš.“

„Teď to přeháníš.“

„Víš, že existují testy na židovský původ? Je to na základě DNA. V laboratoři prostě otestují tvoji genetickou informaci a podle speciálních úseků na DNA bezpečně zjistí, zda máš židovský původ. Kamarádovi odvedle to dělali. A výsledek – má všechny alely pozitivní. Je to Žid jak poleno. Táta se z něj může podělat. Ty testy dělají někde na Praze 4, nějaká společnost DDC. Odběry posílají přímo do Izraele na laboratorní rozbor. Do měsíce máš výsledek.“

„Jak se to odebírá? Z krve?“

„Ne, špejlí ze slin a ze stěru dásní. Židovské genetické znaky jsou ve všech našich buňkách umístěny na čtyřech různých chromozomech.“

„Ty mě chceš nechat špejlovat? A posílat moje genetické informace někam do Izraele. Nechceš se mnou teď zajít na odběr k doktorovi, abych náhodou neměla covid a nenakazila tě?“

„Myslel jsem to dobře. Možná bys také chtěla vědět, odkud vlastně jsi. Podle DNA se dá také učit konkrétní oblast světa, ze které pravděpodobně pochází tvoje rodina.“

„Já to nechci vědět. Už jenom proto, že mám ráda Vánoce a vy Židé Vánoce neslavíte. Také si nedáváte žádné vánoční dárky.“

„Máme teď zrovna Chanuku. Je to svátek světel, zapalují se svíčky a dáváme si také dárky. Každý den. Slaví se to totiž osm dní. Letos se to s Vánocema časově úplně kryje. Vždy se mi nahromadí spousta dárků. Ani bys neřekla.“

„Maminka je rodilá Češka. Nemusí se ani geneticky testovat. My jsme měli teď advent a máma zapalovala postupně svíčky na adventním věnci. A budeme mít na Štědrý večer smaženýho kapra. A dostanu zas spoustu dárků, všechny najednou ... Podívej, tam na rohu už začali prodávat kapry. Pojď se na ně podívat.“

„Boušíku, to jsou mackové! Tenhle má aspoň pět kilo. Můžu ti ho koupit, Boušíku? Ty ho můžeš pak vypustit do Vltavy.“

„To ani náhodou. Tyhle kapři jsou na vánoční stůl. V řece by už nepřežili.“

„Mrzí mě, že ode mě nechceš ani kapra. Tři oříšky pro Popelku by si nechtěla?“

„Hele, Pierre, vedle ve stánku mají jmelí. Prý to na Vánoce přináší štěstí. To mi můžeš koupit, protože tohle si vážně nemůžu koupit sama. Jmelí musím od ně-

koho dostat. Jako dárek. Jinak to nefunguje a žádné štěstí mít v novém roce nebudu.“

„Jasně, koupím ti ho. A štěstí budeš mít celý rok, Boušíku.“

„Tak jo. Ale vem to obyčejný, to zelený“.

„Jasně. ... Dobrý den. Já si od vás koupím jedno to jmelí. To zelený. ... Kolik? 35 korun. Můžu to zaplatit kartou? ... Díky.“

„Je moc hezký. Děkuju, Pierre. Ale teď, když jsem ho od tebe dostala, tak už je vlastně moje. Takhle ho rozvážu a dám ti z něj půlku. A protože ti ho dávám teď já, tak budeš mít štěstí v novém roce taky.“

„Ale já ho nechci. To jsem dal jenom tobě. Chtěl bych od tebe něco úplně jinýho.“

„Co?“

„Chtěl bych ti políbit ten zlomený prst. Asi tak, jak si mi to předváděla dneska při dějepise. Pro mě to bylo strašně 'kjůt', ale taky to byl zároveň 'absolutní herbicid'.“

„Co tě to napadlo za blbost? Budeš líbat ortézu?“

„Bylo by to takové téměř křesťanské pokání na můj hřích. Cítím se pořád provinile. Mně by se tím dost ulevilo. A třeba se ti to tak i dřív zahojí.“

„No, to bych ti snad dovolit mohla. Jenže to by nás nesměli šmírovat ti dva, co jdou za námi.“

„Tak jim zdrhneme.“

„To musíme na chvíli zmizet v nějakém průchodu, nebo tak.“

„Hele, poběž, zahrneme za roh. ... Makej!“

„Počkej na mě. Letíš jak šílenec.“

„Honem, Boušíku, tady jsou nějaký dveře... Jdou otevřít ... Hejbní kostrou a pojd' dovnitř.“

„Jejda, Pierre, my jsme vlezli do kostela.“

„Neboj se. Pojd' dál. ... Ale dál to nejde. Tady je mříž. Úplně dovnitř nemůžeme. Nikdo tu není. Ale je hezky vidět dovnitř, až k oltáři. Slyšíš to nádherný ti-cho.“

„Slyším. Mají tu i betlém s Ježíškem. To je krásný.“

„Já jen pootevřu ty dveře na ulici a koukneme se, co dělají Lauer a Hardy.“

„Vidíš něco?“

„Jo. Už to zjistili, že si jim zmizela. Ten malej Lauer tam zmateně pobíhá.“

„Tedy, to bude zase průšvih. Nemůžeme tady být dlouho, jinak budu mít zas problém.“

„Proč, ty? Problém budou mít Lauer a Hardy. Jsou úplně neschopný.“

„Nenech se mýlit. Během dvou minut mě pan Šubert lokalizuje. Ty si mě teď vlastně unes'. Vidíš, toho se právě můj táta tak bál. Jdeme ven.“

„Ale ty si mi něco slíbila. Znáš přece tu písničku 'Sliby se maj plnit o Váno-cích'.“

„Dobře, tady je ten bolavej prst. Smíš ho políbit. Ale dělej rychle.“

„Tak ho trochu víc zvedni.“

„... Pierre, to nebyl prst. Pusu na pusu jsme si nedohodli.“

„Ale neucukla si.“

„Protože si mě úplně zblbnul.“

„Víš přece, že tě miluju.“

„Pierre, umíš španělsky?“

„Ne. Proč?“

„*Ese fue mi primer beso con un joven. Te recordaré para siempre.*“

